

ΕΤΟΣ 74ο

31 Μαΐου 2026

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3809)

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ, ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, πρὶν ἀπὸ τὸν ἐκούσιο σταυρικό Του θάνατο, ὑποσχέθηκε στοὺς μαθητὲς Του πῶς, ὅταν ἀπέλθει πρὸς τὸν Πατέρα Του, θά στείλει ἄλλον Παράκλητο, δηλαδή παρηγορητή, ὑπερασπιστή, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, «ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. 14,16). Κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἐορτάζουμε τὴν ἔλευση, τὴν κάθοδο τοῦ Παρακλήτου, τὸν χρόνο ἐκπληρώσεως, τὴν «προθεσμίαν» τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Πατρός (Λουκ. 24,49). Αὐτὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα συγκροτεῖ ὅλον τὸν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας στὸν ἱστορικό χρόνο τοῦ παρόντος κόσμου, καθότι ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχε πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ὡς κεκρυμμένη ἐν Θεῷ Βασιλεία καὶ Δόξα, στήν ὁποία κατοικεῖ ὁ Θεός μετὰ τὸν Λόγο καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (π. Ἰωάν. Ρωμανίδης). Ἡ Πεντηκοστὴ θεωρεῖται γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας, διότι τότε φανερώνεται πλέον ὡς τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Κέντρο τῆς εἶναι ἀφενὸς ἡ Θεία Εὐχαριστία, κατὰ τὴν ὁποία οἱ πιστοὶ ἐσθίουσιν καὶ πίνουσιν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφετέρου ὅλη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, τουτέστι τὰ μυστήρια, ἡ προσευχὴ, τὰ δόγματα, ἡ διδασκαλία. Αὐτὴ ἡ ζωὴ καταξιώνεται μετὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιατί Αὐτὸ ἐνεργεῖ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν θέληση καὶ συνέργεια ἐπιτυγχάνεται ἡ σωτηρία, ἡ μετοχὴ τοῦ στήν Βασιλεία καὶ Δόξα τοῦ Θεοῦ.

Φανέρωση τῆς Ἁγίας Τριάδος

Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι κατεξοχὴν θεολογικὴ ἐορτὴ, καθότι μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποκαλύπτεται ἐναργέστερα τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος, καὶ οἱ πιστοὶ ἀποκτοῦν ἐμπειρία αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου. Ἦλθε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἐκπορεύε-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12)

«Εγώ ειμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου»

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς, εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρέουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπὼ γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ Γραφή εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ ειμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

ται ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων» καὶ στέλλεται «ἐν χρόνῳ» ἀπὸ τὸν Θεὸ Υἱό, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸ Ὅποιον, ὡς Παράκλητος Θεός, μᾶς ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. 16,13). Τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχουν τὴν ἴδια φύση-οὐσία καὶ τὴν ἴδια δόξα-ἐνέργεια. Εἶναι δηλαδὴ ὁμοοὐσία, ὁμόδοξα καὶ ὁμοδύναμα. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, πού εἶχε ἀποκαλυπτικὴ ἐμπειρία αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου, κάνει λόγο γιὰ τρία φῶτα τὰ ὁποῖα τὸν περιέλαμψαν· «οὐ φθάνω τὸ ἐν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν (νά διαιρέσω) καὶ εἰς τὸ ἐν ἀναφέρομαι» (Λόγ. Μ', 41). Μονὰς ὁ Θεὸς κατὰ τὴν οὐσία Του, Τριάς κατὰ τίς ὑποστάσεις Του. Μέγα καὶ ἀνεξερεύνητο τὸ μυστήριον τοῦ θείου Εἶναι.

Ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου

Ὁ πιστὸς μέσα στὸν σωστικὸ χῶρον τῆς Ἐκκλησίας αἰσθάνεται ὅτι

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Κατά τήν τελευταία καί μεγάλη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, ὁ Ἰησοῦς στεκόταν καί φώναζε δυνατά καί εἶπε: Ἐάν κάποιος διψᾷ, νά ἔλθει σέ ἐμένα καί νά πιεῖ. Ὅποιος πιστεύει σέ ἐμένα, καθὼς εἶπε ἡ Γραφή, «ἀπό τήν κοιλιά του δά τρέξουν ποταμοί ζωντανοῦ ὕδατος». Αὐτό τό εἶπε γιά τό Πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐπρόκειτο νά λάβουν ὅσοι δά πιστέψουν σ' αὐτόν· γιατί δέν εἶχε ἔλθει ἀκόμη τό ἅγιο Πνεῦμα, καθόσον ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε ἀκόμη δοξαστεῖ. Πολλοί τότε ἀπό τόν ὄχλο, ὅταν ἄκουσαν τόν λόγο αὐτόν, ἔλεγαν· Αὐτός εἶναι πραγματικά ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγαν· Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγαν· Μήπως ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπό τή Γαλιλαία; Δέν εἶπε ἡ Γραφή ὅτι ὁ Χριστός προέρχεται ἀπό τό σπέρμα τοῦ Δαυίδ καί ἀπό τήν κωμόπολη Βηθλεέμ, ὅπου ἦταν ὁ Δαυίδ; Σημειώθηκε λοιπόν ἔντονη διαφωνία γιά αὐτόν μεταξύ τοῦ πλήθους. Μερικοί ἀπό αὐτούς ἤθελαν νά τόν συλλάβουν, ἀλλά κανεῖς δέν ἔβαλε τά χέρια ἐπάνω του. Ἦλθαν λοιπόν οἱ ὑπηρέτες πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καί τοὺς Φαρισαίους, καί ἐκεῖνοι εἶπαν σέ αὐτούς: Γιατί δέν τόν φέρατε; Οἱ ὑπηρέτες ἀποκρίθηκαν: Κανεῖς ἄνθρωπος δέν μίλησε ποτέ ὅπως αὐτός ὁ ἄνθρωπος. Τότε ἀποκρίθηκαν σέ αὐτούς οἱ Φαρισαῖοι: Μήπως καί ἐσεῖς παρασυρθήκατε; Μήπως κάποιος ἀπό τοὺς ἄρχοντες πίστεψε σέ αὐτόν ἢ ἀπό τοὺς Φαρισαίους; Μόνον αὐτός ὁ ὄχλος (πίστεψε), πού δέν γνωρίζει τόν νόμο καί εἶναι καταραμένος! Λέει πρὸς αὐτούς ὁ Νικόδημος, αὐτός ὁ ὁποῖος ἦλθε σέ αὐτόν νύχτα, καί ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπό αὐτούς: Μήπως ὁ νόμος μας καταδικάζει τόν ἄνθρωπο, ἂν δέν τόν ἀκούσει προηγουμένως καί διαπιστώσει τί πράττει; Ἀποκρίθηκαν καί εἶπαν σέ αὐτόν: Μήπως καί ἐσύ εἶσαι ἀπό τή Γαλιλαία; Ἐρευνήσε καί δά δεῖς ὅτι δέν προέρχεται προφήτης ἀπό τή Γαλιλαία. Πάλι λοιπόν μίλησε σέ αὐτούς ὁ Ἰησοῦς καί εἶπε: Ἐγὼ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὅποιος μέ ἀκολουθεῖ δέν θά περπατήσει στό σκοτάδι, ἀλλά θά ἔχει τό φῶς τῆς ζωῆς.

(Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἀνακαινίζεται, ἀναγεννᾶται διαρκῶς ἀπό τήν πνοή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐν λόγῳ ἀναγέννηση συνίσταται, κατά κύριο λόγο, στήν δυνατότητα νά προσεγγίζουμε μέ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι νά ἀπαλασσόμεθα ἀπό τήν ἁμαρτία καί τὰ ἐσωτερικά σκοτάδια τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου πού ὅλοι φέρουμε μέσα μας. Ἀναγέννηση ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι σημαίνει νά ὑπερισχύει ὁ «καινός», ὁ νέος κατά Χριστόν ἄνθρωπος, πού διαμορφώνει ἐντός μας τό Ἅγιο Πνεῦμα, τοῦ «παλαιοῦ» πού ἀπαιτεῖ νά ἐξουσιάζει τήν συνείδησή μας καί νά μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τήν κατά Θεόν ζωή, δίνοντάς μας ὡς τροφή «τά κεράτια» πού ἐσθίουν οἱ χοῖροι (Λουκ. 15,16).

Τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ἀνακαινίζει γιατί μέ τήν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μᾶς μεταγγίζει τήν ἀληθινή καί αἰώνια ζωή, ἡ ὁποία φωτίζει,

31 Μαΐου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ». Ἑρμείον μάρτυρος (β΄ αἰ.).
Ἦχος: — — Ἑωθινόν: — — Ἀπόστ.: Πράξ. β΄ 1-11 — Εὐαγ.: Ἰωάν. ζ΄ 37-52, η΄ 12.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Ἰουνίου, τῶν Ἁγίων Πάντων.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 — Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

ὁμορφαίνει καί νοηματοδοτεῖ τήν παρούσα ζωὴ πού ὑπόκειται στό κακό, τήν ἁμαρτία, τόν θάνατο. Μέ τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τήν συνειδητὴ μετοχὴ τοῦ πιστοῦ στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, πραγματώνεται ἡ ἀποστολικὴ προτροπὴ: «Μὴν προσαρμόξετε στήν νοοτροπία αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλά νά μεταμορφώνεστε συνεχῶς πρὸς τό καλό, ἀποκτῶντας τό νέο φρόνημα τοῦ πιστοῦ. Ἔτσι θά μπορεῖτε νά διακρίνετε ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό καλό καί ἀρεστό στόν Θεό καί τέλειο» (Ρωμ. 12,2). Ἔτσι ἀνακαινίζεται καί ἀναγεννᾶται ὁ ἄνθρωπος. Αὐτό θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἓνα ἀπό τά σημαντικώτερα μηνύματα τῆς ἐορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς στόν σύγχρονο κόσμο, ὁ ὁποῖος ἔχοντας ἀποδεχθεῖ ἓνα ἀντιπνευματικό πολιτισμό ἐνθαρρύνει τήν διάσπαση τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ἐγκλωβίζει στήν ἀτομικότητα. Ὅμως τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Πνεῦμα ἐνόητας, εἰρήνης, καταλλαγῆς, ἀγάπης· γι’ αὐτό διδάσκει τήν ταπείνωση, τήν μετάνοια, τήν θυσία, τήν ὑπέρβαση τοῦ ἐγωισμοῦ πού προκαλεῖ δυστυχία καί ὀδύνη.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα, αἰτία τῆς σωτηρίας μας

Στήν ἀγάπη καί τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐναποθέτουμε τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας, ὅπως ψάλλουμε σέ ἓνα ὑπέροχο ὕμνο: «Ἁγίω Πνεύματι, πανσωστικὴ αἰτία· εἴ τι νι τοῦτο κατ’ ἀξίαν πνεύσει, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, ππεροῖ, αὔξει, τάττει ἄνω»· δηλαδή, τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ αἰτία πού σώζει τούς πάντες· σέ ὅποιον Αὐτό ἀντάξια πνεύσει, γρήγορα τόν ὑψώνει ἀπό τά ἐπίγεια, τοῦ δίνει φτερά, τόν αὐξάνει, τόν τοποθετεῖ στόν οὐρανό (Ἄναβαθμ. πλ. β΄).

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Δευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
